

1

Pas toen Babs op het smalle fietspad opeens een tegenligger moest ontwijken, merkte ze hoe diep ze in gedachten was. Hoe heerlijk was het ook om zo te dromen... Haar vriendin Joke, die kalmpjes een eindje voor haar uit peddelde, had haar er alle gelegenheid voor gegeven.

Babs glimlachte om Joke. Om haar vertrouwenwekkende brede rug en achterwerk. Om haar rustig bewegende majestueuze benen, en om het vredige gevoel van dit vriendinnendagje samen. En dan waren ze nog maar net op weg!

Toch wist ze op hetzelfde moment dat het beter was om niet aan Joke te vertellen waarover ze daarnet zo heerlijk mijmerde. Natuurlijk kon ze wel praten over haar plannen voor deze vrije maanden. Over de cursus, hoe lastig die toch eigenlijk was, en dat ze besepte dat ze hem was gaan doen onder invloed van haar werk; nou ja, voorbije werk. Over de ontwikkelingen bij de groep pas gestarte zelfstandige ondernemers in het nieuwe bedrijvenverzamelgebouw, voor wie ze in het nieuwe jaar receptioniste werd. En weer verder over Ted, omdat ze de mening van Joke over de hele kwestie belangrijk vond.

Maar niet over Stan, geen woord, hoe verleidelijk ook. Als ze over hem praatte, zou zijn beeld er alleen maar levendiger op worden. En dat was toch al gebeurd door het dromen van daarnet, toen ze weer

bijna letterlijk als toen voelde dat het onontkoombaar was dat ze haar hoofd tegen zijn schouder zou gaan leggen, dat ze zouden gaan kussen en dat ze echt geen bezwaar zou hebben tegen meer en meer en meer. Dat daar geen aanlooperperiode met lunchen, dinertjes en dagjes samen op stap voor nodig was. Dat het voor haar in één klap duidelijk was: ze hoorden bij elkaar.

Nu ophouden, zei ze in gedachten tegen zichzelf. Waarom ben je er weer zo mee bezig?

Omdat ze tegen Joke aan het vertellen was geweest over Ted, voor het fietspad zo smal werd dat ze achter elkaar moesten rijden, en ook vertelde over het ophalen van haar spulletjes uit de receptie van de krant, waar ze nog wat had geordend en die paar artikelen van Stan had zitten herlezen.

Door zijn toon van schrijven was het alsof hij weer in levenden lijve voor haar stond. Zoals toen, bij de nieuwjaarsreceptie. Of later, toen ze hem bij een lunch in de straat om de hoek het een en ander vertelde over de gang van zaken bij de krant – en nog geen idee kon hebben dat zij er nu, door de bezuinigingen, met een half jaar salaris op haar bankrekening weg zou zijn...

Die vrolijke, uitnodigende blik van hem. Dat donkere wat krullerige haar, waarvan hij zelf zei dat het bovenop bepaald spaarzaam aan het raken was, wat zij hem nou juist zo leuk vond staan. De energie die uit zijn houding en bewegingen sprak, alsof hij al in de startblokken stond om... Zijn basstem die met humor...

Nu begin je alweer! Ophouden, zei ze streng tegen zichzelf. Je bent weg bij de krant. Je vernietigde zijn gegevens. Je hebt je verlost van die verliefdheid. Je wilt zoiets nooit meer. Intussen is het drie jaar geleden, hij heeft zonder twijfel een nieuwe liefde, een goudhaantje is hij immers als gescheiden, aantrekkelijke man?

Denk aan het nieuwe dat komen gaat. Aan dit heerlijke halfjaar zonder werk. Met alleen maar de cursusopdrachten en het contact met de jonge mannen en vrouwen met wie je straks gaat werken.

Wat dacht je er trouwens van om van het moment, van het nú te genieten? Van deze zonovergoten dag en het stromen van de rivier, de schepen, de koeien. Kijk die Joke eens. Alles in haar zegt dat ze geniet. Zo kalmpjes als ze naar links en rechts kijkt. Is het fietspad hier trouwens niet breed genoeg voor ons tweeën?

Ze trapte wat harder en rinkelde met haar fietsbel. 'Ik kom weer naast je, hoor!' riep ze. 'Het kan hier best.'

Maar ze zetten al gauw hun fietsen tegen een hek en gingen in de luwe dijkhelling zitten. Om de sfeer te proeven en om eens echt goed in het rond te kijken, naar de binnenvaartschepen met hun witte watersnorren, naar de roodbonte koeien, en naar het pontje dat van de overkant naderde.

'Dat het er nu eindelijk eens van gekomen is. Wat een heerlijke, rustige en natuurlijke omgeving. Het lijkt heel lang geleden dat ik in de stad fietste, in het stinkende en levensgevaarlijke verkeer, op weg naar

het station,' zei Joke met een groots armgebaar naar al dat moois, 'en dat was nota bene vanmórgen!'

Ook Babs was 's morgens al vroeg met fiets en al op de trein gestapt om naar het stadje te reizen waar Joke en zij een paar keer per jaar in een brasserie afspraken, halverwege Amsterdam en de woonplaats van Joke. Dit keer niet om daar aan hun favoriete tafel in de serre op hun gemak bij te praten, maar om eindelijk, eindelijk eens de route te fietsen van de wegwijzer die daar pal in hun uitzicht stond, en waar ze menige fietser, hele groepen zelfs, hadden zien vertrekken.

Ooit waren Babs en Joke klasgenoten. Maar hun vriendschap was van later datum, toen ze allebei in Amsterdam woonden. Babs op kamers, voor de receptionistenopleiding, en Joke in het zusterhuis van het ziekenhuis waar ze leerling-verpleegster was.

Maar via verliefd, verloofd en getrouwd werden ze huismoeders en verloren ze elkaar uit het oog. Tot Babs bij de krant als assistente op de receptie aan de slag kon. Voorwaarde was dat ze leerde omgaan met de computer. Ze kocht een tweedehandsje en deed er cursussen op van een cd. Daardoor belandde ze op een avond via de les over zoekmachines op internet. Ze tikte voor de grap de naam en woonplaats van Joke in. Binnen een paar tellen stond er een vermelding. Na nog een muisklik keek Joke haar aan. Ouder, dikker, met donker geverfd, opgestoken haar en... als beeldend kunstenaars met een professionele eigen website.

Ze stuurde een mailtje en een paar dagen later al spraken ze elkaar telefonisch. Het was als vanouds. Voortaan mailden ze vaak en belden ze regelmatig. Maar van een afspraak kwam het niet vaker dan een keer of vijf per jaar. Te druk, te bezig, te veel kennissen, vrienden, familie. Teveel op de hals gehaald aan werk, leuke dingen en verplichtingen. Want intussen hadden ze het drukker dan toen ze jonge vrouwen met een gezin waren...

Het gras van de dijkhelling was gemaaid, het geurde al naar hooi maar was nog niet tot balen geperst. Babs sloot eventjes haar ogen om het nog beter te ruiken. Ze probeerde woorden te vinden voor die heerlijke zomerse geur. Dat kwam door de cursus die ze deed, het schrijven van korte verhalen. En ook omdat de geur van hooi past bij eindeloze schoolvakanties, en zo'n schoolvakantie beleefde het jongetje uit het kinderverhaal dat ze als huiswerkopdracht schreef. Hoe kon dat stadskind de lezers duidelijk maken dat het een boerderijgeur is, een geur van bloemen en zomer, van niezen en kriebelen en de slappe lach krijgen als je erin rolt?

'Hoe zou jij de geur van hooi beschrijven, Joke?'

Er klonk een lachje. 'Jij bent met je schrijfcursus bezig! Tja, hoe beschrijf je een geur.. Daar moet ik over nadenken. Ik heb intussen een vraag voor jou. Luister. Als je goed kijkt naar wat er aan de overkant van de rivier is, dan zie je dat de verschillende vormen er in elkaar overvloeien en dat de kleuren vervagen naar grijsachtig. Maar aan welk element ervan zou je toch een extra accentje geven in een schilderij?'

Babs keek. Een kerktorentje. Bosschages. Een of andere zendmast. Een reeks silhouetten van gebouwen die met elkaar een industrieterrein leken te vormen. Weer een kerktorentje, maar kleiner en met daarnaast een bomenrij. Of was het een jachthaven, met scheepsmasten?

‘Ach, de geur van hooi is gewoon heerlijk,’ zei Joke. ‘Dat weet iedereen. Dat hoef je niet uit te leggen. Of moet je van je docent met je woordkeuze een hooikoortspatiënt aan het niezen krijgen?’

‘Waarmee je me uitstekend op weg helpt, maar niet heus.’

‘Eerlijk gezegd verwacht ik ook niet veel met jouw antwoord op mijn vraag te zullen opschieten...’

Babs keek met toegeknepen ogen naar de overkant. ‘Toch ga ik een poging wagen. In een naturalistisch schilderij zouden de silhouetten van bedrijfsgebouwen en die zendmast moeten blijven staan. En in een romantisch de kerktorentjes en bomen. Nou?’

‘Grandioos!’

‘Niet dus?’

‘Laat maar.’

Ze lachten.

‘We gaan.’ Kreunend stond Joke op.

‘Heb je weer last van je rug door het fietsen?’

‘Welnee. Ik ben gewoon te dik. Mijn rug gaat gelukkig tegenwoordig erg goed. Ik mag echt niet mopperen. Misschien ben ik er wel overheen gegroeid. Maar ik zou meer moeten bewegen, ik ben in feite ongetraind, hoewel ik zo’n tochtje als dit best

aankan, vast ook doordat er weinig wind staat. Mijn conditie... ach, laat maar... Als we dáárover beginnen, zijn we voorlopig nog niet klaar. Terwijl we het over Ted hadden vóór dat fietspad zo smal werd. Dat lijkt me een tikje belangrijker. Wil je nu scheiden of niet?’